

[Steincke.]

mærkninger. Imidlertid var det ikke nødvendigt af Hensyn til den af mig rettede Forespørgsel at have givet denne lange Redegørelse, idet jeg ikke har rettet noget som helst Angreb hverken paa Modstandsbevægelsen eller paa den efter Krigen af Samlingsregeringen indførte Praksis. Spørgsmaalet drejer sig for mit Vedkommende om et Princip og noget ganske andet i det store og hele end det, den højtærede Minister for særlige Anliggender var inde paa.

Mit Spørgsmaal var rettet til den højtærede Justitsminister, idet jeg spurgte Justitsministeren om, hvad han havde gjort i Anledning af sine Udtalelser i Juni 1946, hvor han tilsyneladende havde ganske den samme Opfattelse af disse Principspørgsmaal som jeg. Han udtalte dengang:

„Og jeg kan sige her i Dag, at jeg har det Indtryk, at Regeringen vil være indforstaaet med at følge de Retningslinier, det ærede Medlem Hr. Steincke angav, og at disse Retningslinier efter min Mening heller ikke vil være i Strid med de Aftaler, der som omtalt er truffet med den tidligere Regering. Jeg tror derfor, at dette Spørgsmaal efter de Forhandlinger, der nu ogsaa er ført i Landstinget, kan faa en Løsning, som kan tilfredsstille alle Parter, ogsaa de Paarørende, hvor det for dem er en Livssag at faa undersøgt de likvideredes Stilling for muligvis at faa godtgjort, at de ikke har været Forrædere.“

Altsaa Ministeren var ganske enig med mig dengang. Jeg ønskede kun, som jeg udtrykkelig fremhævede, at de Paarørende skulde have virkelig Besked, naar de fremsatte nærmere begrundede Krav om en Undersøgelse, men i saa Fald ønskede jeg ogsaa, at Justitsministeren skulde træffe de fornødne Foranstaltninger til Oplysning om, hvorvidt den paagældende maatte anses for uskyldig, derimod intet som helst om at der skulde gives nogen som helst andre Oplysninger, herunder Oplysninger om, hvem der havde likvideret, eller overhovedet andre Oplysninger, der var selve Oprejsningsspørgsmaalet uvedkommende. Jeg syntes ogsaa, at dette Grundlag var ganske klart, og det syntes den højtærede Justitsminister ogsaa den 28. Juni. Jeg maatte derfor være berettiget til at vente, at der var sket en Ændring i den maaske tidligere rigtige og rimelige Praksis, den Praksis, som vi et Aar efter Besættelsens Ophør ikke fandt nødvendig længere.

Som det fremgaar af den højtærede Justitsministers Svar paa Forespørgselen i Dag, sammenholdt med den Udvikling, den højtærede Minister for særlige Anliggender gav,

er der imidlertid i Virkeligheden ingen Ændring sket i den Praksis, som efter Ministerens egen, ligesom efter min Opfattelse, ikke er i Overensstemmelse med dansk Retsopfattelses almindelige Principper og efter min Opfattelse ogsaa i sig selv uheldig, naar der er gaaet flere Aar efter Besættelsen. Saa sent som den 17. Oktober 1946, altsaa ca. 4 Maaneder efter den højtærede Justitsministers Tilsagn her i Tinget, viser det sig, saa vidt jeg kan se, at Ministeriet for særlige Anliggender i hvert Fald ikke kender til nogen Ændring i denne Praksis, som Justitsministeren dengang udtrykkeligt forsvarede. Det hedder saaledes i en Skrivelse fra Ministeren for særlige Anliggender til Folketingsmand, Professor Hartvig Frisch i Anledning af 3 Drab, som han havde udbedt sig at faa nærmere Oplysninger om:

„Grundlaget for, hvad Ministeriet“ — altsaa Ministeriet for særlige Anliggender — „overhovedet er i Stand til at oplyse, er de Oplysninger, som navnlig ved Frode Jacobsens Hjælp er tilvejebragt med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt der har foreligget en Krigshandling“ — jeg skal komme til det Begreb lidt senere. „Det behøver altsaa ikke at dreje sig om en egentlig „Stikkerlikvidation“, idet ogsaa andre Personer, som efter de Forhold, der var bekendt dengang, var farlige for Modstandskampen, er blevet dræbt. Er det godtgjort, at Drabet er begaaet af Medlemmer af Modstandsbevægelsen efter Ordre eller i ganske særlige Tilfælde uden Ordre, men hvor Modstandsbevægelsen har kunnet godkende Drabet, fordi den dræbte har været særlig farlig, udtaler Ministeren for særlige Anliggender over for Justitsministeriet først, at der foreligger en Krigshandling, og herefter foretages der ikke videre i Sagen med Hensyn til Strafforfølgning eller lignende.“

Ministeren for særlige Anliggender fortsætter derefter i Redegørelsen:

„I de fleste Tilfælde hører vi ikke mere til Sagen; men spørger de Paarørende, hvorfor deres Slægtning er blevet dræbt, svarer vi, at dette er sket, fordi han ved sin Adfærd havde bevirket, at man med Føje maatte anse ham for farlig for Modstandsbevægelsen, at hans Død derfor skyldes en Krigshandling, og at Ministeriet ikke finder, at der er Grundlag for at foretage videre.“

Jeg tror, dette svarer meget nøje til ogsaa den Redegørelse, den højtærede Justitsminister har givet i Dag for den Praksis, der følges. Ministeren tilføjer saa, som han ogsaa gjorde i Dag:

„Det sker, at de Paarørende ikke slaar sig til Taals hermed. Kan de ikke anføre